

MATHIAS MALZIEU, scriitor, compozitor și interpret francez, născut la 16 aprilie 1974 în Montpellier. În 1993 a întemeiat formația rock Dionysos, iar în 1996 și-a abandonat studiile de cinematografie pentru a se dedica muzicii. Refuzând să se maturizeze, a fost poreclit Peter Pan al muzicii rock. Textele cântecelor sale au teme ca *Războiul stelelor*, *Zorro* sau *kinder surprise*. Îi place să viseze, să ruleze pe skateboard, să facă surf sau *bungee jumping*. Pe scenă devine un adevărat cascador care se aruncă fără frică în mulțime. A debutat în 2002 cu un volum de povestiri, *38 mini westerns*, iar în 2005 publică romanul autobiografic *Maintenant qu'il fait tout le temps nuit sur toi*. În 2007 a semnat al doilea roman, *Mecanica inimii* (Nemira, 2009), primit cu deosebită căldură atât de public, cât și de critică, și însoțit de albumul rock omonim. Cartea a fost ecranizată cu titlul *Jack et la mécanique du coeur*, filmul de animație (premieră februarie 2014) fiind produs de Luc Besson, iar Mathias Malzieu este scenarist, regizor – alături de Stéphane Berla – și interpretează și personajul principal. În 2011 a publicat *Métamorphose en bord de ciel*.

**MATHIAS
MALZIEU**
cel mai mic sărut
pomenit vreodată

Traducere din limba franceză
MIHAELA STAN

NEMIRA

Cuprins

Fata care dispare când o săruți	9
Gaspard Omăt.	11
Omul-pod	18
O gaură de obuz în locul inimii	21
Campionatul lumii la cocuri	26
Sânerelul	29
Ciocolizarea	32
Atentatul pop-corn	35
Dovada	39
Misirlou.	43
Monstrul de melancolie.	47
Plasture-de-dragoste.	49
Să-ți faci vânt o fată invizibilă.	53
France-Gresil.	55
Dragostea e problema	58
Louisa	62
Zăpadă caldută.	66
Telepatiserie	69
Atenție, mătă rea!	71

A doua ciocolizare.....	73
Ping-pong love.....	76
Cutia de pantofi	82
Întoarcere spre trecut	87
Slalom special	89
Acum ori niciodată	91
Baie revelatoare	98
Louisa și Sobralia.....	110
Epilog	114

Mathias Malzieu

MECANICA INIMII

traducere din limba franceză de Mihaela Toma Udriște

Dacă v-a plăcut *Micul prinț*, gustați și din *Mecanica inimii*, o carte ca o inimă de turtă dulce pentru copii mari. O alegorie creată din vise, imagini, sclipiri, întineric și fantasmе, însuflețită de un cântăreț-autor-compozitor unic. O carte muzicală prin poezia trăirilor, despre un băiat cu un ceasornic în loc de inimă și dragostea lui pentru micuța cântăreață andaluză.

„Ne iubim ca două bețe de chibrituri. Nu vorbim, ci ne aprindem. Nu ne sărutăm, ci provocăm «incendii». Cât sunt de înalt, de un metru șaizeci și șase, corpul mi-e zgâlțâit de un cutremur de pământ. Inima evadează din învelișul-închisoare, se scurge prin artere, îmi ajunge în țeastă și se preschimbă în creier. Sunt tot o inimă, de la fiecare mușchi până în vârful degetelor!”

MATHIAS MALZIEU, *Mecanica inimii*

Fata care dispare când o săruți

Cel mai mic sărut care s-a pomenit vreodată. O miime de secundă, cu tot cu pulpă și puf. O atingere ușoară, un origami. Un scurtcircuit abia înfiripat. Un procent de umiditate incredibil de apropiat de zero, ceva de ordinul pulberii unei umbre. Cel mai mic sărut pomenit vreodată.

Nu ne priveam cu adevărat. Nu ne atingeam cu adevărat, nu ne spuneam aproape nimic. Ochii ei prea mari pe tenul de porțelan și acel mod ciudat de a se scuza că zâmbește. Buzele ei, care palpitau ca un fulg de zăpadă pierdut pe o plajă vara, și eu, care încercam să-l prind cu geanta mea frigorifică prea mare. Cataclism deghezizat într-un sărut-miniatură. Mai puternic decât o armată de iubiri la prima vedere. Cel mai mic sărut care s-a pomenit vreodată. Ciocnire luminoasă și apoi, mai nimic.

Dispărută.

Trecând dintr-o clipă în alta de la apariție la dispariție. Ca și cum gura ei era un întrerupător magic care o putea face să se volatilizeze. Nu rămânea decât melodia astmatică în re minor fluierată de plămânii ei micuți.

Libris

I-am ascultat apoi pașii îndepărtându-se până când nu s-au mai auzit. Așadar nu dispăruse, devenise invizibilă! Schimbaserăm cel mai mic sărut pomenit vreodată și ea se făcuse nevăzută pe dată, categorică precum o pană de curent.

Trebuia s-o găsească! Fie și doar pentru a-mi completa colecția celor mai mici săruturi pomenite vreodată, limitată deocamdată la un singur exemplar.

Gaspard Omăt

- Femeile invizibile sunt foarte greu de găsit, chiar și atunci când miros din cale-afară de bine, mi-a explicat detectivul particular pensionar pe care mi-l recomandase Louisa, farmacistă mea.

Îmi spusese că seamănă cu un urs-polar cu ochelari, cu norișori de vată în locul părului și al bărbii. „Este specialist în lucruri extraordinare pentru că el însuși e extraordinar!“ Avusese dreptate.

- N-o s-o găsiți niciodată folosind tehnici clasice de investigație. Trebuie inventat ceva pentru ca ea să vină la dumneavoastră. Un soi de capcană magică.

- Își aranjează părul ca niște albușuri bătute spumă, am precizat eu.

- Veți avea nevoie de răbdarea unui pescuitor de sirene, a zis el, căzând brusc pe gânduri. Și dacă, din întâmplare, ea re apare, feriți-vă s-o sărutați, pentru a nu risca s-o faceți să dispară din nou, a conchis.

Mângâindu-și cumulusul ca omătul care îi slujea drept barbă, bătrânul detectiv m-a condus până în prag.

– Amintirea acestui sărut este așa de vie, de parcă l-aș trăi acum! De parcă s-ar regenera în fiecare clipă.

– Din cauză că vă gândiți la el tot timpul, îl întrețineți.

– Mai rău de-atât. Totul îmi trezește această amintire. Zgomotul unui întrerupător, vântul care se stârnește... Totul. Absolut totul!

– Credeți în această poveste cu fata care dispare când o săruți, nu-i așa?

– Să cred... Da. Nu-i prea greu să crezi. E suficient să te convingi. Ce aș vrea eu să înțelegeți e că simt ceva intens. O vibrație specială, ca o muzică.

– Înțeleg... înțeleg... Cu ce seamănă ea?

– Aproape că n-am văzut-o, dar am simțit că era foarte frumoasă.

– Sigur foarte frumoasă?

– Precis frumoasă, la fel de precis ca ora exactă anunțată de robotul telefonic.

O fracțiune de secundă mai târziu, chipul detectivului își schimbase expresia. Cuvintele „foarte” și „frumoasă” aprinseseră un „nu știu ce” luminos în ochii săi.

– Înțeleg... și cred că am exact ce vă trebuie. Veniți cu mine.

Am mers în urma lui până pe un culoar îngust ca un horn. El a deschis ușa a ceea ce părea să fi fost vechiul său birou. Pereții încăperii erau acoperiți cu fotografii ale celor mai fermecătoare actrițe din anii '50. Rita Hayworth, Natalie Wood, Grace Kelly, Claudia Cardinale, Brigitte Bardot, Liz Taylor. Niciuna nu lipsea la apel. Toate erau însoțite de același bărbat elegant, cu zâmbet larg, păr alb și un papagal pe umăr.

– Dumneavoastră sunteți în fotografii?

– S-a întâmplat cu multă vreme în urmă, într-o galaxie foarte îndepărtată... Dar da, eu sunt.

În fața unicei ferestre, în spatele unui tonomat din lemn roșu, lăcuit trona o reproducere a lui Elvis Presley în mărime naturală. Mai bine zis o versiune împaiată a Regelui, cu o privire cel puțin recalcitrantă. Timpul părea să se fi oprit în această odaie, iar culoarul care ducea spre ea forma un pasaj între prezent și trecut. Domnea o atmosferă de muzeu ciudat, o nostalgie fermecată, cu tentă de melancolie. Pe birou, se aflau potretul unei fete cu aer de păpușă îngrijorată și un papagal albastru, cocoțat pe un vraf de cărți vechi.

– Vă prezint cel mai nemilos „copoi” din regnul animal, complicele meu fidel... Elvis! mi-a zis el, arătând spre pasărea coafată ca o căpetenie de trib indian. Acest papagal este mai eficient decât un câine-lup dresat să ia urma răufăcătorilor, numai că el s-a specializat în căutarea de fete „un pic prea frumoase”. M-a ajutat să elucidez un mare număr de enigme. Mai ales povești de adulter, căci reproduce cu fidelitate sunetul orgasmelor. Totodată, Elvis poate să asculte pe la uși și chiar pe la ferestrele cu geamuri duble. În plus, filajele lui aeriene sunt foarte eficiente. N-a mai lucrat de câțiva ani, dar...

Bătrânul detectiv a început a-mi vorbi șoptit, ca și când îmi destăinuia un secret foarte bine păzit.

– Acest papagal are o putere de atracție irezistibilă, e ca un diamant viu. Grație lui am sedus femei excepționale (și cu atât mai dificil de sărutat decât o fată invizibilă)! a exclamat cu o privire mai strălucitoare decât șampania Moët & Chandon. Mai bine ascultați.

A pocnit de trei ori din degete și a șușotit ușor la urechea papagalului: i cărți

- Elvis?
- Rrrllluu?
- Claudia Cardinale!

Pasărea s-a avântat într-un concert de mici țipete de un delicios crescendo.

- Liz... Fă ca Liz pentru mine, a continuat el.

Pasărea s-a oprit brusc, apoi și-a reluat recitalul, cu modulații răgușite.

- Gata, ajunge. Când îl ascult prea mult, mă cuprinde melancolia.

- Vreți să spuneți că ați...
- De zece ori, nu o dată, scumpul meu prieten! Le trimiteam prin intermediul papagalului cuvinte mai mult decât dulci, ode închinat trupurilor lor sublime, pe care le numeam „mici poeme ale poponețului“. Când reușeam să le atrag aici, Elvis le înregistra fără știrea lor.

- Minunat!

- Dacă folosiți corect acest papagal, el vă va da puteri aproape magice, mi-a șoptit cu mândria pescuitorului de sirene care se pretindea a fi.

- Cum funcționează?

- Pocniți de trei ori din degete pentru modul „redare“ și o dată pentru „stop“. În restul timpului, trece automat pe modul „înregistrare“. Dar, ca toți papagalii, când îl apucă cheful să vorbească, să fluiera sau să cânte, nu-l poți opri.

- Înțeleg.

- Aveți un obiect care să-i fi aparținut fetei dumneavoastră invizibile?

- Nu, nimic.

- Ați putea să-i recunoașteți parfumul?

- Sunt aproape sigur că nu folosește sau o face într-o manieră atât de discretă, încât lasă impresia că mirosul ei e natural.

- Hmm... Pentru că Elvis găsește mai ușor o fată dacă îi dai să-i miroasă parfumul.

- Nu am decât ușorul șuierat al plămânilor, ca de astm, dar în re minor, și senzația de fruct roșu-electric atunci când te sărută.

- Așa deci... O să ne gândim la toate astea și o să punem la punct o strategie. Și altminteri, cu ce vă ocupați, aveți o specialitate, ceva?

- Sunt inventator-depresiv.

- Adică?

- Inventez diferite chestii, dar, dacă ele nu funcționează, am tendința să cad în depresie. Când faci media, se poate spune că sunt inventator-depresiv.

- Trebuie să inventați mai mult ca să fiți mai puțin deprimat, scumpul meu prieten...

- Dacă aș putea, aș inventa tot timpul.

Înainte aventurii cu fata invizibilă, pierdusem războiul mondial al dragostei. Nici nu înțelesesem, nici nu acceptasem ceea ce mi se întâmplase. De atunci, trecutul meu descompus îmi blocase prezentul, iar fantomele ocupau mai mult loc în așternuturile și în brațele mele decât faptele vii.

- Pot să știu care este ultima dumneavoastră invenție? m-a întrebat.

- Un pistol cu broaște.

– Poftim?

Respe – Da, da! Poți să pui șase brotăcei în încărcător. Luneta este cea a unui aparat foto de plastic, fiindcă precizia tirului nu este scopul principal al operațiunii.

- Dar care este scopul principal al operațiunii?
- Surpriza.
- Și merge?
- La fiecare lovitură!
- Păi, vedeți? Nu trebuie să cădeți în depresie...
- E adevărat.
- În orice caz, va trebui să faceți față unei provocări de inventivitate amoroasă în speranța c-o veți regăsi pe fata invizibilă.
- Cum așa?

Și-a îndreptat degetul arătător spre mine de parcă se pregătea să enunțe cele zece porunci ale pescuitorului de sirene.

– Mai întâi, găsiți o soluție pentru a reda sunetul plămânilor și a recrea gustul buzelor acestei femei. Elvis va avea nevoie de asta pentru a o localiza. Apoi, cel mai important lucru, îndopați-l pe Elvis cu poezie. Scrieți ce simțiți și de ce trebuie s-o găsiți. Recitați-i-o și el i-o va repeta fetei când va da de ea. Va funcționa ca o nadă magică, pentru a o ademeni spre dumneavoastră.

– S-ar zice că toată povestea vi se întâmplă chiar dumneavoastră!

– Sst... Cu papagalul ăsta ați putea să deveniți și crooner-ventriloc, imitator de animale sălbatice, prestidigitator, detectiv specializat în senzațional și inventator cu normă întreagă!

– Nu vă mai folosiți de el?

– Oh, nu, am ieșit la pensie. Și eu, în felul meu, m-am specializat în căutarea de fete invizibile, a zis cu un oftat greoi ca o bilă de *pétanque*. Astăzi, știu că femeia vieții mele va rămâne invizibilă pe veci, chiar și cu un papagal magic. Cu toate că poate să ajute la împlinirea miracolelor mărunte de zi cu zi, Elvis nu e în stare să se întoarcă în timp.

Punctând tăcerea, și-a lăsat palma să alunece peste penajul albastru-metalizat al păsării.

– Dar îmi place ideea că poate să fie iar de folos.

Bătrânul detectiv particular, care chiar semăna cu un urs cu ochelari, l-a așezat pe Elvis pe umărul meu stâng.

– Vi-l împrumut.

Am avut impresia că am fost numit cavaler al unui ordin ciudat. Mă întrebam ce naiba puteam face cu un papagal, fie el și special dresat. Însă privirea ultra-albastră a bătrânului detectiv strălucea de o blândă mândrie și nu aveam niciun chef să-l indispun.